Een Strijd tegen 't Recht

:: DOOR OTTO HÖCKER ::

(15) DERDE HOOFDSTUK. (Vervolg)

En vraag nog, Mr. Crout. Wanneer die Walton werkelijk schuldig is, moet hij het zegellak bij zich gehad hebben; dat doet men in den regel toch niet, of het moest zijn dat men het deed met een bepaald doel."

„Dat zei ik toch juist! Ik ben gewoon eerst informaties te nemen over de personen die ik wil spreken. Daarom verschafte ik mij door den concierge toegang tot de Lotusclub. De goede man was, toen hij alles van Mr. Ned Whistler hoorde, heelemaal van streek. Hij vertelde mij, hoe de gevangene na kantoortijd nog in de rookzaal der club geweest was en toen tegelijk met Mr. Waldon was weggegaan. Deze, die hij ook als een gentleman afschilderde, moet zeer bezorgd zijn geweest over de hoofdpijn van zijn vriend en ried hem aan, een tweede proef met het nieuwe middel te nemen, dat hij op verlangen van zijn vriend in de Lotusclub reeds gebruikt had. Daar hebt gij het! Waldon trachtte dus den advocaat tot meerdere proeven over te halen. Hij wist echter ook, dat deze een dergelijk pakje ontvangen had: hij zou zelfs in de zaak betrokken zijn. Tweemaal was hij gisteren op het kantoor. Zijn eerste bezoek overtuigde hem van de aanwezigheid van het pakketje. Toen kwam hij wellicht eerst op de gedachte de daad te plegen, of hij vond geen zegellak; hij haalde dus thuis zijn eigen zegellak en keerde naar het kantoor van den advocaat terug, maakte van het gunstig oogenblik gebruik en legde toen de gebruikte lakstaaf op den lessenaar van den boekhouder, om de verdenking op hem te doen vallen. Misschien geloofde hij er in 't geheel ook niet aan, dat de aanslag bekend zou worden en rekende hij er op, dat men zijn slachtoffer aan een hartverlamming zou gestorven wanen .... weet ik het."

„U denkt zeer logisch," antwoordde de Coroner ernstig. „Ik vergat u nog te zeggen, dat dit verderfelijk vergif zeer snel vervluchtigt. Indien wij niet zoo spoedig tot de lijkschouwing waren overgegaan, zouden wij morgen misschien niet meer in staat zijn geweest, de aanwezigheid van het gif ontwijfelbaar zeker te constateeren. Overigens heeft het toeval ons goed geholpen of u moet zeer gelukkig zijn geweest. Deze twee stukken zegellak immers, waarvan u het eene hier en het andere in de woning van dien man gevonden hebt, zijn van een en dezelfde staaf ..... Overtuig u; de stukken passen haarfijn aan elkaar!"

Zelfs Crout verraste deze ontdekking. De staven gingen van de eene hand in de andere, werden vergeleken en tegen elkaar gedrukt en allen gaven den Coroner toe, dat een gelukkig toeval de hand van den detective geholpen had.

„Dit rechtvaardigt ongetwijfeld de voorloopige inhechtenisneming van den man," meende de Coroner.

„Voorloopig zou ik dit afraden," gaf Crout in overweging. „Vooreerst denkt de man niet aan vluchten. En vervolgens zou het ook wenschelijk zijn, hem nog eens goed te polsen .... Misschien gaat u morgen met mij eens naar hem toe," zeide hij tot Keane, die zichtbaar verheugd was over de ontdekkingen van zijn collega. „Wij zouden eerst tezamen miss Hastings aan 't station kunnen begroeten ....."

„Maar iedere verdenking van schuld achterwege laten, Heeren!" sprak de Coroner. „De lady geniet het grootste aanzien, en al zou haar verleden niet vlekkeloos zijn, volgens de laatste bevindingen schijnt zij geen schuld te hebben aan deze daad."

„U vergeet den dolk, dien zij heeft gedragen!" viel Keane in.

„Haar kamenier liet mij begaan, toen ik mij vandaag aan haar woning meldde. Ik ontdekte den gouden ketting en kon vaststellen, dat werkelijk de eindschakels daaraan ontbraken, die aan den knop van den dolk bevestigd waren."

„Maar dan gaat het toch niet meer over een wezenlijke misdaad; een doode kan men toch niet meer doodsteken! En ik herhaal het: een vrouwenhand heeft den steek nu en nimmer toegebracht."

„Allright, dat zal den doode nu wel bitter weinig meer baten," merkte Crout droogjes op. „Maar hierover kunnen de advocaten disputeeren; onze plicht is, het geval op te helderen. In ieder geval was er een misdaad beraamd .... Wat mij nu nog invalt: kan de dader de werking van het vergif niet afgewacht hebben en vervolgens den werkelijk verloren dolk den doode in de borst gestoken hebben, om de verdenking op de gehate kunstenares te doen vallen?.... Doch neen, dat is niet mogelijk," voegde hij er eenigszins luider aan toe. „Mr. Waldon kan een alibi voorwenden: hij was in de club zoolang miss Hastings op het kantoor vertoefde. In elk geval, deze dame kan en zal ons wel belangrijke inlichtingen verschaffen. Allerwaarschijnlijkst wist zij, dat Huntington Whistler zich op het kantoor van zijn neef bevond; kan zij zich daar niet van een helper bediend hebben? Ik herinner mij nu, van een man gehoord te hebben, die tegelijk met het slachtoffer het huis moet zijn binnengegaan. Wij kunnen hier best te doen hebben met iemand die op een wenk zijner meesteres toestiet."

„Natuurlijk moeten wij miss Hastings grondig ondervragen," gaf ook Keane nu als zijn meening te kennen.

„Staat hier in een van de beëedigde gerechtelijke verklaringen overigens niet, dat haar portret zich in de Roguesgalerij bevindt? Zeker" — hij zocht in den hoop papieren die Crout had meegebracht — „onder nummer 4459!"

„Wel, ontvangt u haar dan alleen aan het Centraalstation; ik zoek heel vroeg in den morgen de beeltenis uit en breng die mede."

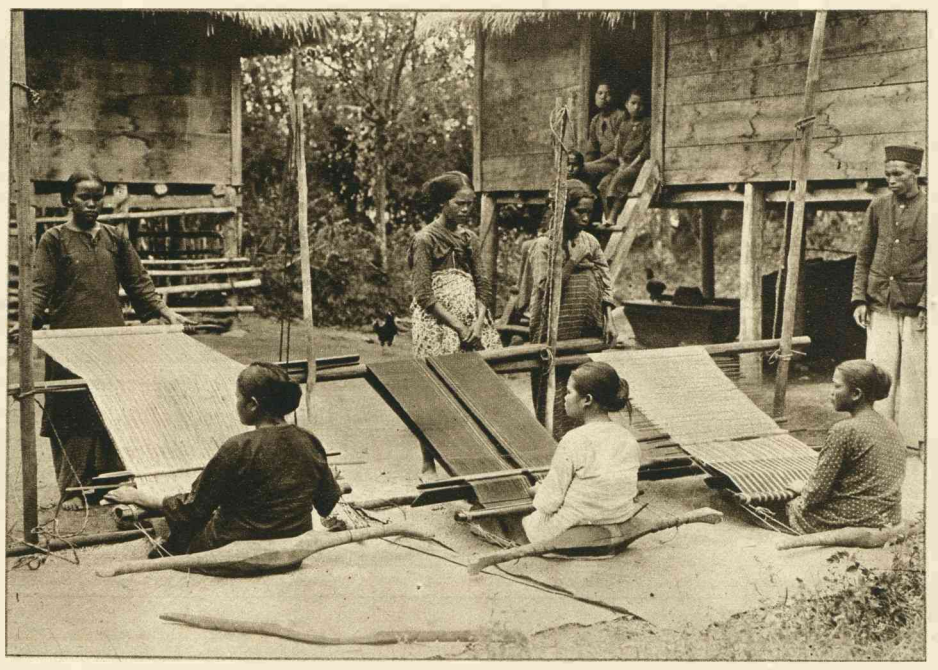
„Afgesproken. Ik zou u anders gaarne bij me hebben wanneer ik Mr. Waldon ga bezoeken. Eigenlijk heb ik officieel met het geval heelemaal niets te maken, en geloof niet het recht te hebben den man gevangen te nemen, in geval dit noodig zijn zou."

„Dan ben ik om zeven uur voor het hotel „Danis." Het onderzoek vangt toch eerst om acht uur aan?"

De Coroner knikte.

„Dan kunnen wij voor vanavond wel naar huis gaan."

In het bureau van den advocaat werden de electrische peren uitgedraaid en weldra lag het machtige gebouw in volslagen nachtelijke duisternis, even ondoordringbaar als de geheimzinnige daad, die daar voor eenige uren was afgespeeld.

BATAKSCHE VROUWEN,

bezig zijnde met het weven van „kain" (manufacturen). Deze foto is genomen in 't achterland van Siboga, liggende in Tapanoelie, bij de plaats Taroetoeng.

VIERDE HOOFDSTUK.

De trein uit Boston liep 's morgens juist op tijd binnen. Tevergeefs echter zag Mr. Crout naar de wachtende uit. Ethel Hastings bevond zich niet in den trein. Vergeefs had de detective gewacht, totdat de laatste reiziger hem was voorbijgegaan. Mokkend keerde hij toen terug.

Hij besloot, in het voorbijgaan de bedienden in het hotel „Gerard" naar de kunstenares te vragen: de mogelijkheid was niet buitengesloten dat zij reeds met den nachttrein was teruggekomen.

Crout's goede luim keerde terug, toen op zijn vraag in het nog in diepen slaap liggende hotel zijn vermoeden bevestigd werd. De neger spalkte de oogen echter wijd open, toen de vroege bezoeker tot achter in de voorhal liep.

„Nog geen dienst in de lift, Sir."

„Doet er niet toe, dan maak ik gebruik van de trappen."

De neger spalkte de oogen nog verder open.

„Nu zoo vroeg reeds, om zes uur? De lady slaapt nog ...."

„Dan laat ik ze wakker maken. Maak geen praatjes!"

Tevens stiet hij den kroeskop op zijde en spoedig weerklonk zijn veerkrachtige tred boven in het trappenhuis.

Op het bellen aan Ethels woonkamer werd buiten verwachting aanstonds geopend.

„Komt u ook van dien man?" vroeg de kamenier snibbig. „Dat is toch te erg!"

„Van welken man?"

„Die al tweemaal den jongen gestuurd heeft, uit New Jersey."

Vervolgens, Crout nader beschouwend, week zij wantrouwend een stap achteruit.

„Of wie bent u eigenlijk? Wat wilt u?" voegde zij er brutaal aan toe en wilde de deur al dicht smijten, zonder antwoord af te wachten.

Crout had echter zijn voet tusschen de opening gezet en zoo haar voornemen verijdeld. — „Kalm nu maar, mijn kindje. Ik moet uw meesteres spreken."

„U bent zeker niet bij uw verstand! Nu .... het is zelfs nog geen dag! Mijn lady is daarenboven eerst voor korten tijd van de reis thuis."

„Wek haar dan spoedig, ik kan er niets aan veranderen. Hier is mijn kaartje. Ik zal er een paar woorden opschrijven, die mijn vroegtijdig bezoek verklaren en verontschuldigen."

„Ha, u komt van den armen Mr. Whistler?"

Het meisje had nieuwsgierig over zijn schouders gekeken.

„Stil, dat behoeft niemand te weten, maar waarom huilt u nu?"

„Ach, arme lady! Het is toch zoo verschrikkelijk," zuchtte de kamenier nu. „Zij weet zelfs nog niet goed waar het over gaat. Ik durfde haar de couranten niet laten zien. Gisteren waren al gerechtsdienaars hier in huis .... O, bezorg haar geen onaangenaamheden. De man die gisteren hier was, vroeg mij zóóveel, en ik ben misschien zwak geweest, maar ik bedoelde het niet slecht ....."

„Wees maar niet bang. Breng uw meesteres mijn kaartje."

Het meisje gehoorzaamde. De kunstenares was wakker. De wachtende hoorde haar nu zachtjes met het meisje spreken. Spoedig daarop kwam deze terug en bracht hem in het studeervertrek, waar zij het electrische licht aandraaide. Op hetzelfde oogenblik ging ook een zijdeur open en Ethel Hastings verscheen, ondanks den vroegen morgen in compleet reiscostuum, in de kamer. Ze zag er bleek en aangedaan uit. Haar anders zoo zegevierend flikkerende oogen waren omfloerst; diepe smart sprak uit haar gelaatstrekken. Zij hield het kaartje van den detective in de rechterhand.

„Eindelijk zal ik dan iets zekers vernemen!" begon zij zonder eenigen omhaal. „U komt van Mr. Whistler Wat is er met hem gebeurd? Een courant uit Boston bracht mij de tijding zijner inhechtenisneming. Ik dacht eerst aan een verwisseling met een bloedverwant. Maar mijn aan Mr. Whistler gerichte aanvragen van een telefoongesprek werd door het centraal detectivenbureau beantwoord en in het belang van mijn verloofde aanvaardde ik aanstonds de terugreis ... Waar is hij? Wat is er met hem gebeurd? Komt u werkelijk van hem vandaan, mijnheer?"

„Rechtstreeks in opdracht van hem wel niet, maar toch in zijn belang, gelijk ik ook op mijn kaart mededeelde."

De detective had ondertusschen op een wenk der kunstenares plaats genomen.

De oogen van Ethel rustten andermaal met zwaarmoedige, smeekende uitdrukking op het gelaat van haar bezoeker.

„Ik begrijp dat onderscheid niet, Mr. .... Mr. Crout," zeide zij met een blik op het visitekaartje.

„Ik liet al mijn verplichtingen in den steek. Aan het station waren zelfs de morgenbladen nog niet verkrijgbaar, waaruit ik meer zou hebben kunnen te weten komen. Ongelukkigerwijze had mijn meisje ook niet voor couranten gezorgd. Ik sterf van angst .... Wat kan om 's hemels wil met mijn verloofde gebeurd zijn?"

Er sprak zooveel lijden uit hare vertrokken gelaatstrekken, dat de detective zich onwillekeurig getroffen voelde. Op hetzelfde oogenblik echter was hij weer koel, de geheel in zijn vak opgaande speurhond. „U zoudt werkelijk niet weten waarom Mr. Whistler werd gevangen genomen?"

„Neen, neen, dat zei ik u immers al! Ik weet slechts dat men hem in een afschuwelijke misdaad betrekt.... O spreek toch eindelijk eens!"

„Mr. Whistler is gisteren voormiddag gevangen genomen onder zware verdenking, zijn neef Huntington Whistler vergiftigd en met een dolk doorstoken te hebben," verklaarde hij met verheffing van stem.

Een luide kreet onderbrak hem.

Als versteend stond Ethel daar, de oogen onnatuurlijk wijd geopend. Minuten duurde het, eer die onnatuurlijke verstijving haar losliet.

„Dat is niet waar!.... niet waar!" riep zij uit. „Gij wilt mij in den val lokken.... Ned heeft u niet gezonden, neen! U staat met den afschuwelijken Huntington in verbinding!... of" — een plotseling licht scheen voor haar op te gaan — „die Mr. Waldon tracht opnieuw kwaad te stoken! Ik geloof geen woord van u; het spijt me zelfs, u te hebben binnengelaten."

„Ik weet niet, of gij u zoo onwetend aanstelt of het inderdaad ook zijt, miss Minkers — of moet ik Mrs. Huntington zeggen?" zei de detective nu brutaal, op elk woord den nadruk leggend. „Hier overtuig u; misschien gelooft u de couranten meer dan mij!"

Daarop wierp hij een pakket couranten van den vorigen avond, die hij in zijn overjas bij zich droeg, op de tafel. Meteen echter, terwijl de kunstenares met bevende hand naar de eerste de beste courant met vetgedrukte sensatieopschriften greep, sloeg Crout zijn jas open, zoodat zijn op het vest vastgemaakt detectiveschild, zichtbaar werd. (Wordt vervolgd).